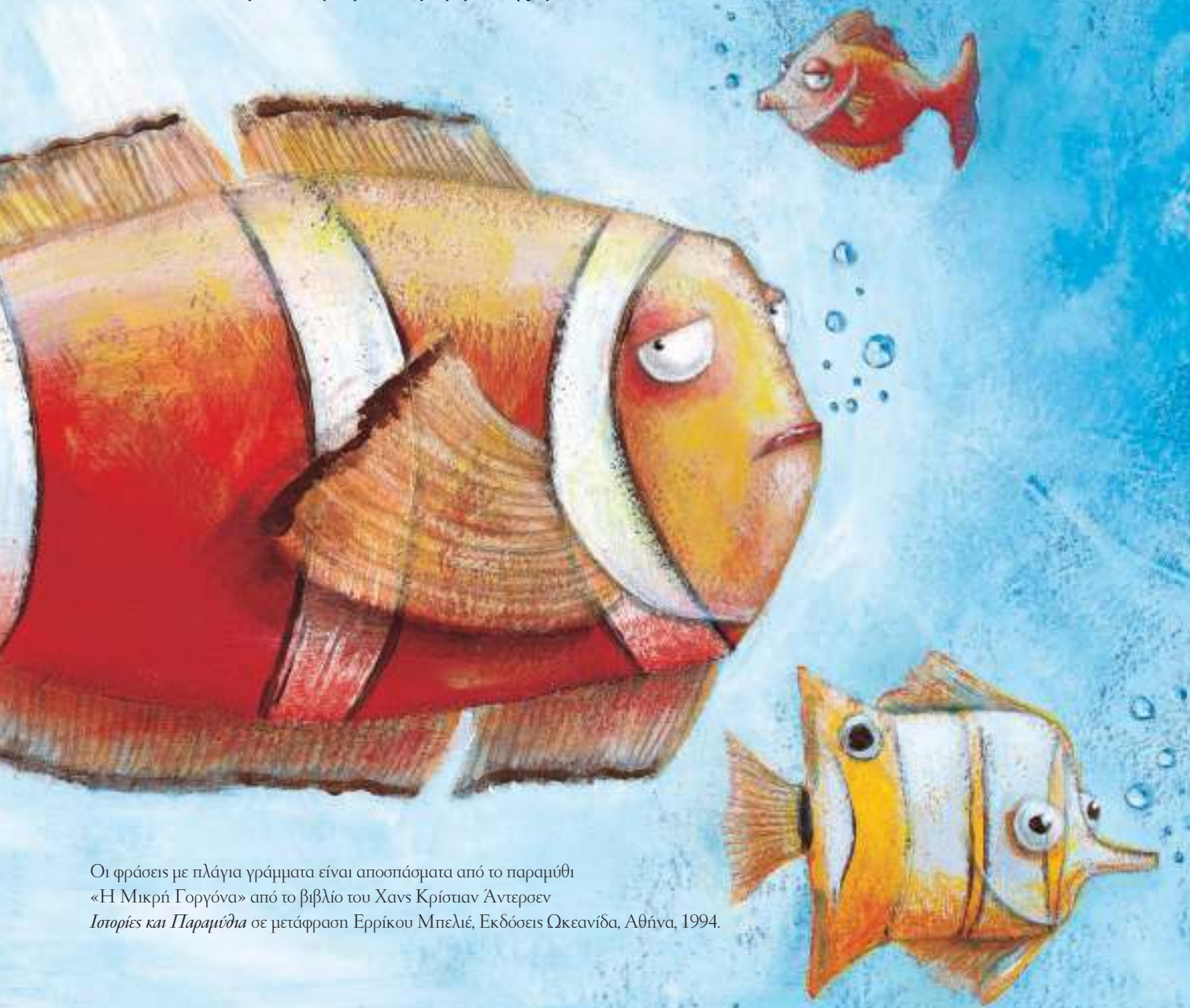
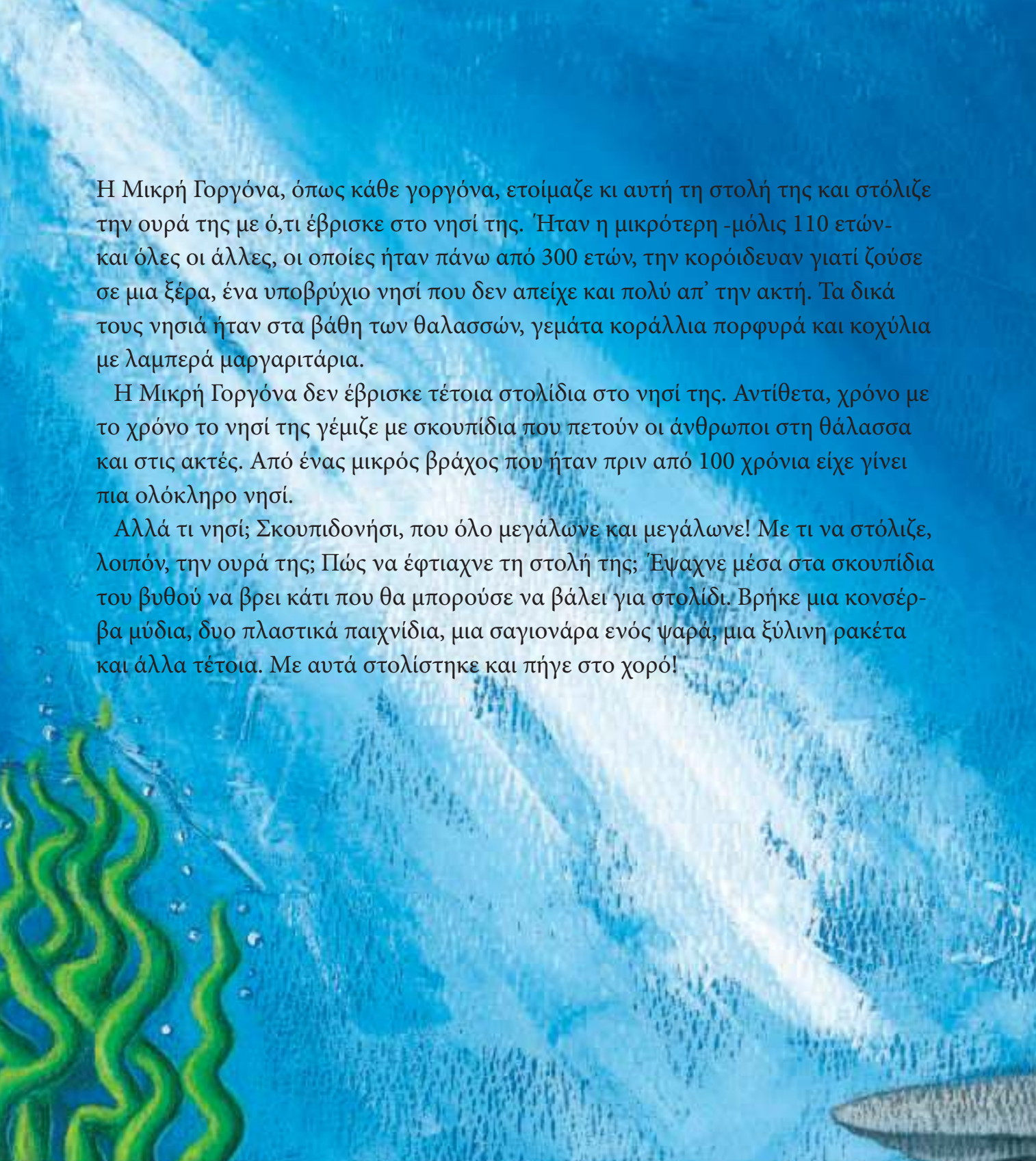

Πέρα στην ανοιχτή θάλασσα το νερό είναι γαλάζιο σαν τα πέταλα του ωραιότερου κρίνου και καθαρό σαν κρύσταλλο. Εκεί, στο βυθό, βρίσκεται το γοργονοβασιλείο και, όπως κάθε δέκα χρόνια, έτσι και φέτος όλοι ετοιμάζονταν για το μεγάλο γοργοχορό!

Οι φράσεις με πλάγια γράμματα είναι αποσπάσματα από το παραμύθι «Η Μικρή Γοργόνα» από το βιβλίο του Χανς Κρίστιαν Άντερσεν *Ιστορίες και Παραμύθια* σε μετάφραση Ερρίκου Μπελιέ, Εκδόσεις Ωκεανίδα, Αθήνα, 1994.

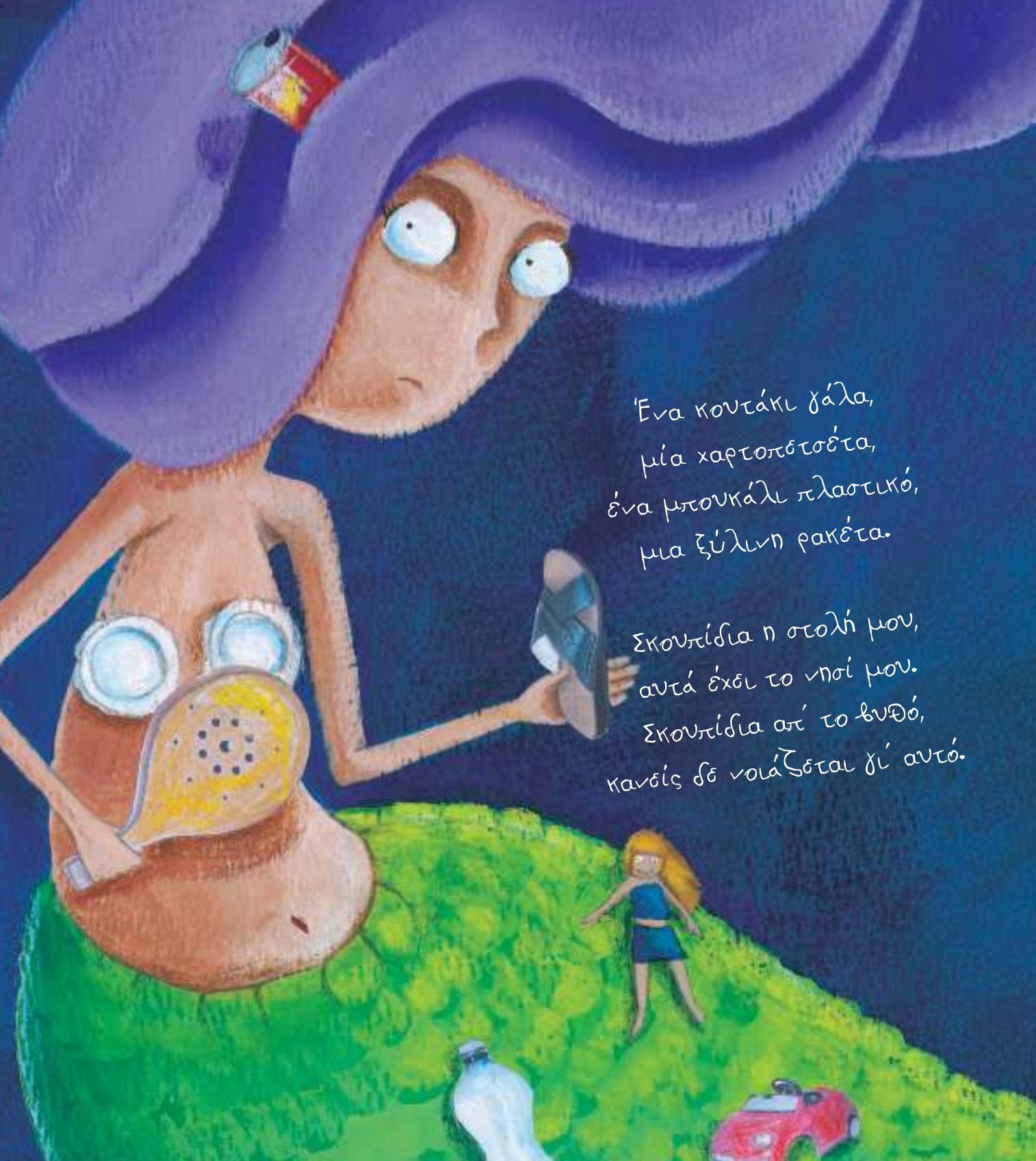
An underwater scene with a blue background. In the bottom left corner, there are green, wavy, vertical shapes representing coral. A bright light source, likely a diver's flashlight, is visible in the lower right, casting a beam of light upwards and to the left. The overall scene is dimly lit, with the light source illuminating the surrounding water and coral.

Η Μικρή Γοργόνα, όπως κάθε γοργόνα, ετοίμαζε κι αυτή τη στολή της και στόλιζε την ουρά της με ό,τι έβρισκε στο νησί της. Ήταν η μικρότερη -μόλις 110 ετών- και όλες οι άλλες, οι οποίες ήταν πάνω από 300 ετών, την κοροΐδευαν γιατί ζούσε σε μια ξέρα, ένα υποβρύχιο νησί που δεν απείχε και πολύ απ' την ακτή. Τα δικά τους νησιά ήταν στα βάθη των θαλασσών, γεμάτα κοράλλια πορφυρά και κοχύλια με λαμπερά μαργαριτάρια.

Η Μικρή Γοργόνα δεν έβρισκε τέτοια στολίδια στο νησί της. Αντίθετα, χρόνο με το χρόνο το νησί της γέμιζε με σκουπίδια που πετούν οι άνθρωποι στη θάλασσα και στις ακτές. Από ένας μικρός βράχος που ήταν πριν από 100 χρόνια είχε γίνει πια ολόκληρο νησί.

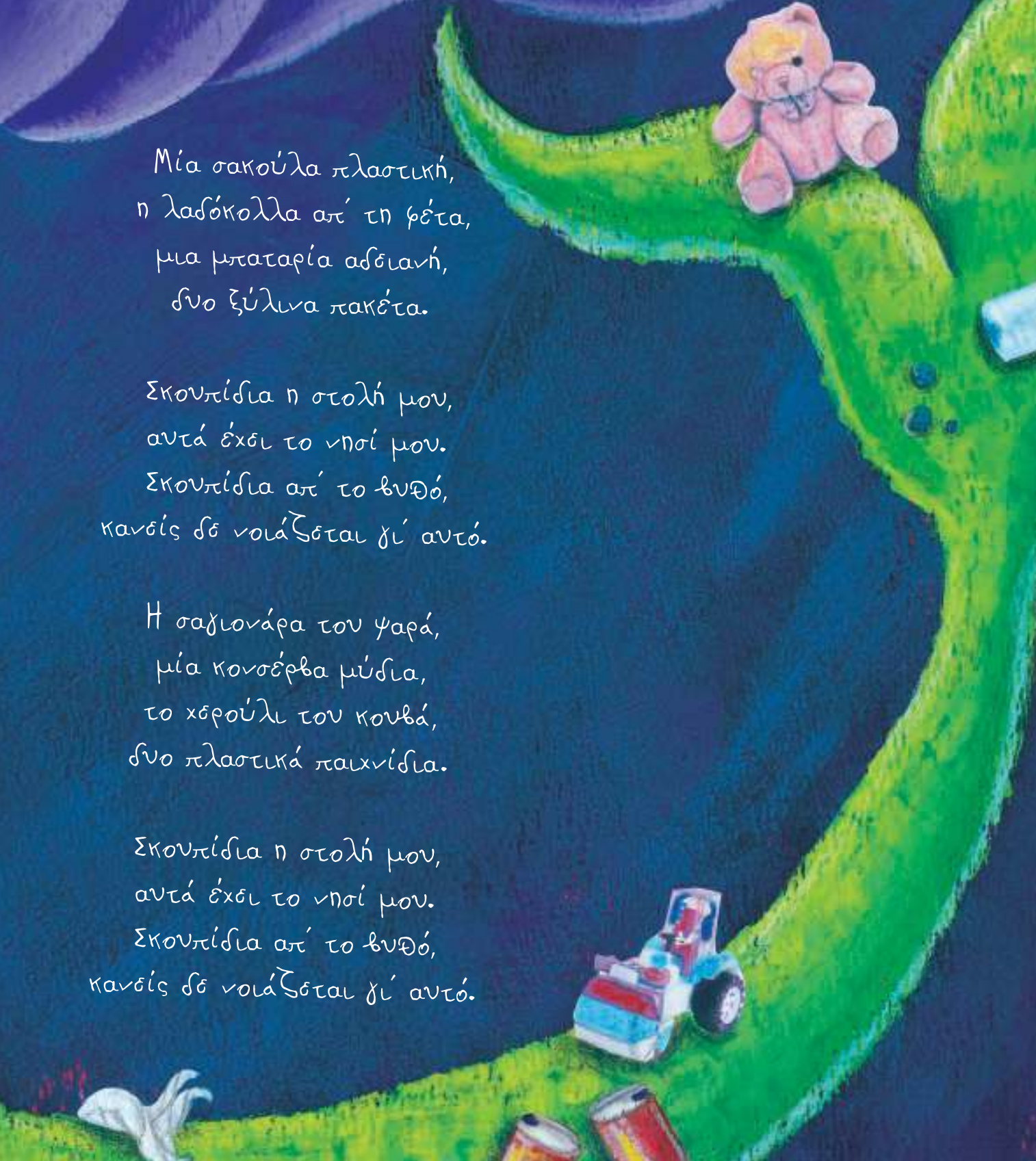
Αλλά τι νησί; Σκουπιδονήσι, που όλο μεγάλωνε και μεγάλωνε! Με τι να στόλιζε, λοιπόν, την ουρά της; Πώς να έφτιαχνε τη στολή της; Έψαχνε μέσα στα σκουπίδια του βυθού να βρει κάτι που θα μπορούσε να βάλει για στολίδι. Βρήκε μια κονσέρβα μύδια, δυο πλαστικά παιχνίδια, μια σαγιονάρα ενός ψαρά, μια ξύλινη ρακέτα και άλλα τέτοια. Με αυτά στολίστηκε και πήγε στο χορό!

Ένα κουτάκι γάλα,
μία χαρτοπέτσета,
ένα μπουκάλι πλαστικό,
μια ξύλινη ρακέτα.

Σκουπίδια η στολή μου,
αυτά έχει το νησί μου.
Σκουπίδια σπί το θυμό,
κανείς δε νοιάζεται δι' αυτό.

Μία σακούλα πλαστική,
η λαδόκολλα απ' τη βέτα,
μια μπαταρία αδειανή,
δύο ξύλινα πακέτα.

Σκουπίδια η στολή μου,
αυτά έχει το νησί μου.
Σκουπίδια απ' το θυθό,
κανείς δε νοιάζεται γι' αυτό.

Η σαχιονάρα του ψαρά,
μία κονσέρβα μύδια,
το χερούλι του κουβά,
δύο πλαστικά παιχνίδια.

Σκουπίδια η στολή μου,
αυτά έχει το νησί μου.
Σκουπίδια απ' το θυθό,
κανείς δε νοιάζεται γι' αυτό.